Zlatica Balas

Profesor Ivan Barbarić (1932. – 2025.)

UDK 7.072Barbarić, I.
In memoriam

Opet jedno putovanje bez povratka.

Ljudi koje volimo, cijenimo, poštujemo, bez obzira na to koliko godina imali, za nas uvijek odlaze prerano.

Tako se 12. veljače 2025. godine u 93. godini života u lijepa sjećanja zaputio i naš profesor Ivan Barbarić – Ivica za kojim imamo mnogo razloga žaliti i tugovati. Napustio nas je čovjek, naš Grižanac, kojem je život bio ispunjen marljivim korisnim radom za zajednicu, kulturu zavičaja.

Svoj život, um, znanje i ljubav uložio je u ono što će trajati duže od života i biti svjetionik budućim naraštajima.

Ivan Barbarić rođen je 3. prosinca 1932. godine u Grižanima, gdje završava osnovnu školu. Gimnaziju pohađa u Karlovcu, a 1947. godine dolazi u Sesvete te nastavlja školovanje u gimnaziji u Zagrebu. U mladosti se bavio sportom u nogometnom i kuglačkom klubu te u planinarskom društvu, a ostvario je i zapažene rezultate u sportsko-rekreativnom zrakoplovstvu kao pilot jedrilice.

U studentskim danima bio je dopisnik „Vjesnika“, a kasnije urednik lista „Sesvetske novine“ i biltena „Usmjereno obrazovanje“ te urednik više kataloga Hrvatskoga povijesnog muzeja. Objavio je znatan broj članaka, feljtona, polemika, studija i ocjena u dnevnim novinama: „Vjesniku“, „Novom listu“, „Školskim novinama“ te časopisima: „Peristilu“, „Dometima“, „Vjesniku muzealaca i konzervatora“, „Vinodolskom zborniku“, „Državnosti“, „Andragogiji“ i drugima, a neki od njegovih važnijih objavljenih radova jesu: „Vinodolski dolče“, „Život i djelo dr. Antuna Barca“, „Život i stvaralački opus Jurja Julija Klovića“, „Glagoljska pismenost u Vinodolu“, „Politička djelatnost Ivana Mažuranića“, „720. obljetnica Vinodolskog zakona“, „Iz prošlosti Vinodola“, „Uz 200. obljetnicu rođenja dr. Josipa Pančića“.

Diplomirao je povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, nakon čega obavlja niz poslova u prosvjeti i kulturi. Bio je profesor u ekonomskoj školi

u Sesvetama, ravnatelj Narodnog sveučilišta Sesvete (1963. – 1971.), a nakon toga savjetnik u tadašnjoj Republičkoj samoupravnoj zajednici usmjerenog obrazovanja te tajnik SIZ-a uprave i pravosuđa Hrvatske. Od 1980. do 1986. godine bio je ravnatelj Hrvatskoga povijesnog muzeja u Zagrebu, a 1983. postaje član Muzejskog savjeta Hrvatske. U mirovinu odlazi 1991. godine s mjesta savjetnika za obrazovanje i informiranje u Ministarstvu prosvjete.

Uz redovan posao obavljao je volonterski poslove predsjednika Skupštine općine Sesvete (1980. – 1984.). U njegovu mandatu osnovani su općinski sud i gruntovnica, dograđen je dom zdravlja, obnovljen je vodovod, otvoreno je nekoliko sportskih dvorana i škola. Dvije godine (1982. – 1984.) bio je predsjednik Odbora za revitalizaciju zagrebačkoga Gornjega grada i Kaptola. Predanim radom dao je izniman doprinos očuvanju spomenika kulture u staroj gradskoj jezgri Zagreba za što je dobio priznanje Skupštine Grada Zagreba.

Povodom obilježavanja 150. obljetnice Hrvatskoga povijesnog muzeja 1996. godine uručene su mu povelja i plaketa za uspješan rad u muzeologiji. Primio je još mnogobrojna priznanja i odlikovanja, poput Ordena rada sa zlatnim vijencem (1985.), Ordena za međunarodnu suradnju na povezivanju gradišćanskih Hrvata s domovinom (1986.) te Nagradu za životno djelo Vinodolske općine (2007.).

Još od 1969. godine intenzivno se bavi proučavanjem života i umjetničkog rada Jurja Julija Klovića. Svojim izlaganjem o Kloviću sudjelovao je na

znanstvenom skupu koji je Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti organizirala 1978. godine u Zagrebu i Grižanima povodom 400. obljetnice Klovićeve smrti. Povodom obilježavanja 500. obljetnice umjetnikova rođenja 1998. godine sudjelovao je na svečanoj akademiji u Grižanima. Tom prigodom predstavljena je i njegova monografija „Knez minijature – Juraj Julije Klović – Croata". Tijekom rada na monografiji prikupio je obimnu građu o Klovićevu životu i umjetničkom stvaralaštvu te je postavio izložbu u zgradi bivše osnovne škole u Grižanima. Taj stalni postav bio je izložen od 2007. do 2014. godine kao temelj i začetak ideje stvaranja budućeg muzeja koji sada djeluje pod imenom Kuća Klović.

Osim Barbarićevih životnih postignuća valja spomenuti i njegovu veliku ljubav prema rodnom kraju za koji je bio cijeli život vezan.

Odlaskom u mirovinu, u griškom selu Šarari vrata kućnog broja pet bila su uvijek otvorena za brojne i dobrodošle prijatelje koji su bili ugošćeni po starim griškim običajima. Butelja vina koju je proizveo naš Barba, kako su ga inače zvali, morala se obavezno otvoriti i degustirati.

Barbarić i supruga Katica s veseljem su obrađivali svoj vrt, vinograd i uređivali voćnjak u kojem je bilo različitih voćaka. Bili su ponosni na svoj *grunat*. Posadio je Barba i svoje masline, a posebno je uživao cijepiti trešnje. Bio je pravi gospodar na ogled starijih, a nadamo se da će tako nastaviti i njihov sin Dubravko.

Bila je čast družiti se s njim. Našoj Vokalnoj skupini „Vinodolke" nerijetko je bio na usluzi. S našim muževima vozio nas je punih 15 godina svugdje na nastupe. Na radost svih, često bi s nama zapjevao svojim prelijepim glasom. Bio je vrlo ugodno društvo, ali i naš prvi kritičar jesmo li dobro pjevale.

Naš profesor Ivan Barbarić imao je lijepu dikciju, melodičan glas, duboko usađenu eleganciju, šarm pametnih i duhovitih ljudi.

Njegova druželjubivost i požrtvovnost svima nam ostaje u lijepom sjećanju.

Zahvaljujemo od srca našem profesoru na besprijekornom radu i doprinosu za naš i njegov rodni kraj Grižane-Belgrad, osobito u realizaciji projekta Klović i brojnim drugim, posebno „Rječniku griško-belgradskoga govora" koji će ostati trajna i neprocjenjiva vrijednost za sadašnje i buduće generacije.